

מוטב לנו שנלמד לדעת דעה זו ודעות שליליות אחרות. כדי שלא נביט על אמריקה במשקפיים ורודים מדי, ושללא נחאכזב אם נתקל בקשיים לשיתוף-הצעד בדרך המסע הלאה. אני, הריני נתון לספקות-מה בכל הנוגע לזמן הדרוש לאנשים כדי לנתק קשרי נאמנותם לארץ מוצאם, והפיכתם לאמריקאים גמורים. רבים רבים מן האירופאים שבאמריקה עודם לומדים אנגלית. כור-היתוך זקוק לזמן לא מועט כדי שיערבב ויתך מאה מתכות.

יתר על כן, ארצות תבל רבתי, אמריקה משמשת להן כאותו הלוח במכשיר מוסיקלי: תפקידו להאדיר קולות — לקובלנות ולניגודים. הודו אינה אלא דוגמא מאלפת אחת כזאת. איי והספר הלבן מתחילים לובשים ממדים ההולכים וגדליכ.

אלה שהתחקו אחרי מערב-תיכון זה תוך השנה או השנתיים האחרונות, מוצאים עידוד רב. מאמינים הם, שתורת הכדלנות הישנה איבדה את מרבית עמדותיה. יש מכריזים כי בכלל עברה מן העולם ובכל זאת מוסיפים, שגילויים אחרים, לא בהרבה נעימים ממנה, עלולים לבוא במקומה. אדם בעל עמדה בווינינגטון אמר לי: «הסכנה אינה עוד בזה, שלא נזיז את כף רגלינו מארצנו אנו, אלא בזה, שלא נזיז מארצות אחרות». אם כך ואם כך אנו כשלעצמנו צעדנו קדימה לקראת ידידות לבבית. חיל האוויר המלכותי, הגנרל מונטגומרי והארמיה השמינית, הצי המלכותי, הסטזאיות שלנו בזמן ההפצצות, ומר צ'רצ'יל עצמו — באלו היה כוחנו. «הוי, בתור, צ'רצ'יל — זהו בן-אדם!» אמר נהג הטכסי שלי אמש. אולם עלי להוסיף, כי את תהילתו של רוזבלט לא קלטה אזני אלא לעתים רחוקות.

פרדריק ליואים אלן

האמריקאים בעיני האנגלים

— — — שום אמריקאי, שביקר כמוני באנגליה, על פי הזמנת מיניסטרונין המזדיעין אינו יכול להמנע מלחשוב ומלדבר לא-מעט על היחסים שבין אנגליה לאמריקה. בדרך היבצ היו עיני ואזני פקוחות לקליטת גילויי יחס האנגלים אל ארצות-הברית. את הרשמים הבאים — חלקם מקוריים משלי, ומהם מפי מספרים בני סמך, או עדות עקיפה אחרת — סיכמתי במפורש ובאוביקטיביות ככל שידי מגעת.

1

האורח האמריקאי מופתע מן היחס הלבבי שהוא פוגש בו, לא רק מצד המארחים הרשמיים, שלכאורה מתפקידם הוא, להביאו לידי רשמים נעימים ככל האפשר, אלא גם מצד כל מיני אנשים שנוזמן לו לבוא אתם במגע באקראי. הסתגרותו המסורתית של האנגלי מתרופפת במידה ניכרת כשאתה נפגש בו בדרך מקרה במסעות. עלי לתוסף, שתמיד, משגלה שאמריקאי אני, ראיתי מאמץ מיוחד לגלות מידת עזרה שבהכנסת אורחים.

הדוגמאות לכך העולות בדעתי, כל אחת בפני עצמה, דלה כל כך כיסוד לעדות — עד שנדמה שאינן ראויות כמעט להביאן כאן. אם גברת אנגליה, שישבה מולי בקרון-רכבת כששוחחתי במשך שעה עם מיור אמריקאי, נאחזה בהודמנות הראשונה להכניס מלה ידידותית משלה, באמרה אלי, כשהורדתי את מזודתי בהגיענו לתחנת פדינגטון (*): «הן לא ישכח כאן

* תחנת-הסיום הלונדונית של «מסילת-הברזל המערבית הגדולה». — המער.

שיעורו פה ושם איבת-מה, ולו גם פשוט מפני הנרות שבהתנהגותם. במפורש יותר אפשר לזקוף זאת על שכרם של החיילים האמריקאים, הגבוה בהרבה משל חבריהם הבריטיים; ביחס לרמה הבריטית הרגילה, הרי למעשה שוקעים הם בשפע בזבזני. הדבר עלול לגרום אי-רצון באנגליה, כשהוא רואה חיילים אמריקאיים בחופשה שוקעים הם בשפע בזבזני. הדבר עלול לגרום אי-רצון להשיגו בתחנה לונדונית, או מפורים את כספם לרוח (שוב) — בהתאם לרמה בריטית) שבארים ובמסעדות. ושוב, עושרם היחסי של החיילים האמריקאים מסייע לעשותם מקובלים. אצל הבחורות האנגליות, וזה גורם קצת דאגה להורים וקנאת-מה אצל מתחריהם האנגליים. להצלחתם אצל בחורות מסייע, כפי שסופר לי, עוד גורם מוזר אחד: סרטי קולנוע אמריקאיים נתחבבו באנגליה עד כדי כך, שנגינה אמריקאית בדיבור גראית. רומנטית לנערה אנגלית: קול הסרג'נט מארצות הברית ערב לאזנן כשהוא דומה לקולו של קלרק גבל או ג'ימי קניג.

רעשים בין שתיים ובין מפוכחים, וזריזים יותר בעסקי בחורות מרוב הבחורים האנגלים. בימיו הראשונים של חיל-התעופה האמריקאי באנגליה הופיעו קולונל אמריקאי בפני חבורה מפקדי שלטון-המחוז האנגליים, כדי לדון ביחסים שבין החיילים האמריקאיים ובין האוכלוסיה. בראש יושב במקרה "נציג-המלך" (*) של אותו המחוז, פייר (חבר בית הלורדים) בא בימים, אריסטוקרטי מופרז בעידונו ונות להיפגע. "מה שרצוי שחבינו מעתה" אמר הקולונל האמריקאי, "הוא שהרגלי השתיה שלנו שונים משלכם. כשאתם שבים ממקום-העבודה שלכם — זכאן הצביע ישר אל הפייר היושב בראש — "חביבה עליכם לגימת בירה בדרך, אך פניכם מועדות הביתה, אל הגברת. וכשהאמריקאי שותה, הריהו שותה במטרה אחת בלבד — להשתכר." (אומרים, עצממורת עברה על הפייר לחיזור זה של שיגרת-הערב שלו). כשחיילים אמריקאיים לאלפים מציפים את לונדון, ורחבת-לסטר (**), הומה מהמונם, מבינים רוב האנגלים בחכמתם, שלעתים יכול אדם להקים רעש מתוך מלחמה בבדידותו בקרב אוכלוסיה זרה; אך לא כל אדם עשוי להבין זאת ***.

התנהגותם של חיילינו באנגליה הולכת הלוך וטוב, אומרים בני סמך. הקצינים ודאי שעשו את כל מה שהיה בידם, כדי לעשות את ההופעה ראניה לכבוד. אך גורמי-הדוגזה מוסיפים להתקיים (יחד עם רצונם המובהק של האנגלים להיות מכניסי-אורחם). ובשטחים ידועים כאילו גם מוסיפים.

4
אשר ליחס הכללי של העם האנגלי אל ארה"ב כבעלת-ברית במלחמה וכחבר בכוח לעבודה אחרי המלחמה — איני יכול אלא לעשות הכללות משוערות. על סמך כל העדויות הישירות והעקיפות שצברתי — הייתי מסיק כך: האנגלים כל-יך בטוחים שגורלותינו קשורים זה בזה, ומרגישים באופן אינסטינקטיבי, שהשקפות-היסוד שלנו משותפות הן; דבקתם ב"משחק הוגן", שאט-נפשם לאכזריות, אמונתם בחופש האישי, רצונם "לחיות ולהניח לאחרים לחיות" — עד שהם נדהמים במקצת למראה דברים המעידים על רצון-רע וחשדנות בכמה מן היסודות של דעת הקהל האמריקאית. כשהתריעו, למשל, חמשת הסנטורים על שימוש לרעה, לפי דבריהם, בחמרי "השאל והחכר" בידי האנגלים, או האשימום בהאשמות אחרות, כגון זו, שפקידים בריטיים ערומים מרמים אותנו — ובקורת זו זכתה לכותרות ראשיות בעתונות הבריטית — עמד האנגלי הבינוני מופתע כפני חידה. מובן, שאין לדרוש ממנו את ההבנה במלאכת-הפוליטיקאים האמריקאית — כמו למשל העובדה, שהתקפה בקונגרס על בריטניה, כוונתה יכולה להיות קודם

* "הלורד-המשנה של הרוזנות" (Lord Lieutenant of the County).
** מרכז-שעשועים מפורסם, ליד "מעגל-פיקדילי" בדרום-מערבה של לונדון. — המער.
*** דבר זה, ולא רק ביחס לחיילים אמריקאיים בלבד, ודאי שלמדה להעריך אוכלוסית עריה של ארץ-ישראל בשנות המלחמה. — המער.

כל התקפה על הרשות „המוציאה לפועל“, או שהתקפה רפובליקנית על הבריטים אפשר שמכוונת בראש וראשונה כלפי רוזבלט כמועמד לנשיאות לשנת 1944. כל מה שניתן לו לראות הוא שאמריקאים נושאי-עמדה רשמית תקפו את הגינותה ונאמנותה של אנגליה כבעלת-ברית; והוא נפגע.

לו היה מביע את מחשבותיו במלים, היה אומר בערך את הבא: „מה הם רוצים סוף-סוף? אנו עושים את הכל כדי שיתנו לנו, כדי לזכות במלחמה. אנו משתפים פעולה עם בעלי-בריתנו האמריקאים ככל שנוכל. מחלקים עמם את כל הניתן לשימוש לצרכי מלחמה. נפט המזרח-התיכון לא ניתן היה לשימוש כשהים התיכון היה סגור והיה מחסור בספינות. — אנו מקבלים ברצון את הנהגתם של מצביאים-עליונים אמריקאיים חסרי-נסיון, ביחס; גאם המצב הוא, שהאמריקאים יכולים לתרום. תחמושת יותר מאתנו, והדבר מסתכם בסכום-כסף מסוים, הרי ישנם דברים, שאנו יכולים לתרום ושאנו נמדדים בערך כספי. עובדה היא, שהקרבתנו חיי אנשים יותר משנפל עד כה בחלקם של האמריקאים. העובדה היא, שרובם הגדול של החיילים הלוחמים עתה באיטליה הם בריטים. הבטחנו חגיגות, שנמשך במלחמה במזרח הרחוק לאחר שיוכה היטלה, ואנו שומרים על הבטחותינו. מה היא החשדנות הזאת כלפינו? דרך אגב, שמתים אנו לציין, ש-מ-י-ש-ה-ו חושב את פקידינו לפיקחים כל כך; לנו חדש הוא הדבר“.

מחשבות כאלה לא בוטאו למעשה. העתונות הבריטית, בהרגישה (בצדק או שלא בצדק); שאדם כרוזבלט, כהול או כוילקי הוא במצב איסטרטגי טוב יותר מכל אנגלי, כדי לענות לאנגלים מסוגו של מק-קורמיק או אלנדר בענין המדיניות הבריטית, פגשה את השמצותיהם של חמשת הסנטורים ושל מבקרים אמריקאים אחרים כמעט בשתיקה כללית במאמרים הראשיים. אך אנחת ההקלה, שעברה את כל אנגליה אחרי שועידת מוסקבה נשתיימה לשביעות רצון, היתה נשמעת כמעט לאוזן, כאילו אמרו האנגלים: „ובכן בכל זאת, הכל בסדר“.

* * *

להסתכלויות אלו, שעדיין אין בהן מהגושפנקה של מסקנה סופית, אני מוסיף עוד שתיים, שהן עוד יותר בגדר השערה.

א. רוסיה מקובלת כיום הזה בכריטיניה באופן יוצא מן הכלל. הכרת התודה לרוסים, שבקרבנות עצומים כאלה בחיי-אדם איפשרו את הניצחון, אינה מצטמצמת בתחומי השמאל בלבד. היא משותפת גם למספר-הגון של „טורים“. כפי שאמרו לי אנגלי אחד, שמרן במקצת: „אני מסיק, שבארה״ב הרגישו רובם של האנשים, לפחות עד לפני זמן מה, שעליהם להקדים את בטווי התלהבותם לרוסיה במלים: איננו קומוניסט כמוכן, אבל... — כאן באנגליה אין איש מרגיש זה זמן ממושך למדי בצורך הקדמה זו“. אמרו לי, שהרגשה זו חזקה כל כך בין הפועלים, בעיקר ב„מידלנדס“ ובסקוטלנד, שלו היתה הברירה בידם, היו כמה מהם מעדיפים את הרוסיה כבעלת-ברית על פני אותו כוח משמר גדול, ארצות הברית. יש להגות, שלא רבים הם שהיו עושים כך למעשה, כי אחרי ככלות הכל נשארתי רוסיה חידה זרה מאוד בעיני האנגלי הבינוני, שוודאי שלא ראה רוסי חי בימי חייו. אך אין לפטר כלאחר-יד את ההערצה הנוכחית לרוסיה. עתונאי אמריקאי בלונדון העיר לי, שעלול הדבר לבוא כמהלומה על ראשם של כמה אמריקאים, כשיכירו, שהציר שעליו תיסוב בעית יחסי אנגליה-אמריקה לא תהיה השאלה, אם אנו נסכים „לשתף מישחק“ עם אנגליה, שזקיקותה לנו היא כדבר המובן ממילא; אלא בעיקר בזה, שאנגליה, הקשורה כבר עתה ברוסיה בהסכם לעשרים שנה, ושהחליטה לעבוד עם רוסיה מתוך שיתוף הדוק, באיזה מידה תוסיף לרצות „לשתף מישחק“ עם אמריקה, המרוחקת ואולי גם שומרת על רחוקותה. מכל מקום, אין מתיחסים בבריטניה לחוזה עם רוסיה כאל פיסת-נייר, וזוהי כמוכן סיבה נוספת לשמחה, שבה נתקבלו הידיעות על ועידת מוסקבה באנגליה. ב. מבחן קשה צפוי לידידות האנגלית-אמריקאית בעתיד, לכשתיפול גרמניה. כי למרות הבטחת האנגלים, להצטרף בלב שלם להתקפה על יפן — והוודאות, שהדבר נוגשם — הרי האפשרות הקרובה לוודאי היא, שההתקפה על יפן תדרוש, מטבע הדברים, מאנגליה כוח ימי

ואוירי בעיקר; יתכן שלחרק גדול של הצבא הבריטי לא יהא כל שימוש מעשי במזרח הרחוק. אם חלק מן הצבא הבריטי יוחזק איפוא באירופה או ישוחרר, יקל ביותר על אותם אמריקאים, המתיחסים לאנגליה באי-חיבה או בחשד, לטעון שהאנגלים משתלפים מן המלחמה; שנהגים הם מיתרון זמן לטיפוח מעמדם במסחר הבינלאומי, בעוד שמתחריהם האמריקאיים עסוקים במקום אחר; שהאנגלים עוסקים כבר בקימום ארצם, בעוד שאנו שקועים עדיין במלחמה עד צוואר. על אפשרות כזו יש להקדים ולחשוב, שכן אותו הזמן אולי אינו רחוק כלל.

ד פ ו ט ה צ ב ז

בריגדה

בריגדת-הרגלים בצבאות אירופה

לרוב מנתה, דיביזיות-רגלים שתי (לעתים — שלש) בריגדות רגלים. בצבאות יבשת-אירופה ובארצות-הברית של אמריקה היתה כל בריגדה כזאת מורכבת, שני רגימנטים של רגלים (על צבא-בריטניה עוד ידובר לחוד). ברוב המדינות היו בריגדי-מנט שלשה בטליונים, שכל אחד מהם מנה בימי מלחמה כאלף איש; יוצאת מהכלל היתה רוסיה, (ועד לסוף המאה ה-19 גם איטליה) שבריגמנט התקין שלה היו 4 בטליונים. בריגדת-רגלים מנתה איפוא בראשית מלחמת-העולם הראשונה כ-6000 איש-רגלי (או, כפי שהיה מקובל לומר — כ-6000 "כידונים"). היו צבאות, שבהם נהגו להוסיף על הרכב זה של הבריגדה עוד בטליון אחד של חיל-רגלים מוכתר, קל-תנועה ומאומן ביותר — שקראו לו בשם: "סלעים", "ציידיים" או "ברסלירים" (כאיטל-יה); וע"י כך היתה הבריגדה עולה (שוב — בימי מלחמה, כשאנשי-המילואים נקראו אל הדגל) עד כדי 7000 "כידון". סיפוחן הקבוע של יחידות חיל-התותחנים אל בריגדות-הרגלים, שהיה מצוי בכמה צבאות עוד במאה ה-19, שוב לא היה נהוג כלל. כן טרם הונהג צירוף קבע של חילות-השירות לסוגיהם, כתוצאה

המושג, "בריגדה"*) כמבנה-צבא קבוע, נתגבש לראשונה כמאה הי"ז בצבאו של גוסטב-אדולף, מלך שבדיה, המצביא הגדול בדורו. מאז עברו על מושג זה תמורות וגלגולים לא-מעט.

בראשונה היו הבריגדות לעתים קרובות "מעורבות" אם כי לא תמיד, ולא בכל צבא. הן הכילו למשל, שני רגימנטים של רגלים, ורגימנט או שנים של פרשים (באותה תקופה היו מצרפים לעתים, הן לרגלים והן לפרשים, תותחים קלים עשויים כרזל או עור). אולם, מאז היו הדיביזיות למבנה הצבאי ה"אב-טונומי" התקין, המצרף בתוכו חיילות מסווגים שונים, הפכו הבריגדות, במאה ה-19 וראשית המאה ה-20, בדרך כלל למבנים המצורפים מיחידות חיל אחד: רגלים או פרשים**). על מבנה הדיביזיה הרגילה בתחית לת מלחמה הראשונה, ועל התמורות שחלו בו בתקופת שבין 1914 ל-1939. וכן על הדיביזיות בחיל-השריון ובחיל-הפרשים — המהוות בעצם ענין בפני עצמו — ועל הבריגדות שבתוכן, עמדנו בחוברות קודמות***).

*) המקור Brigade בצרפתית, נובע מ-Brigata באיטלקית. מוצאו מן המלה Briga (ריכב).

** לא ידובר כאן על בריגדות של ארטי-לדיה, ושל חיילות טכניים, כאשר להן אופי ארגוני וטקטי שונה.

*** ראה — "אשמורות", חשוף ת"ש.

"מושגי יסוד — הדיביזיה החדשה" ו"מחנות", שבט ת"ש, "דפוסי צבא"; — "דיביזיות מוביליות בעבר ובהווה".